

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ВРХОВНИОТ СУД НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА, во совет составен од судиите: Зирап Лимани - претседател на советот, Беса Адеми, Снежана Ѓорѓиевска Зекирија, Лидија Тасева и Надица Андреева - членови на советот, во правната работа на тужителот Република Македонија Министерство за финансии Управа за јавни приходи – Регионална дирекција Ш., против тужениот Љупчо Стоименовски од М.К., за надомест на штета, вредност на спорот 6.302.676,00 денари, одлучувајќи по ревизијата на тужителот изјавена преку Државно правобранителство на Република Македонија, против пресудата на Апелациониот суд Штип ГЖ.бр.261/16 од 15.03.2016 година, на седница одржана на ден 15.06.2017 година, донесе:

ПРЕСУДА

Ревизијата на тужителот, СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНА.

СЕ ЗАДОЛЖУВА тужителот да му ги надомести на тужениот трошоците за одговор на ревизија во износ од 8.283,00 денари, во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Поголемото барање на тужениот за надомест на трошоците во постапката по повод поднесенiот одговор на ревизија за разликата од побараниот износ до досудениот износ, СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНО.

Образложение

Основниот суд Кочани со пресуда П4-65/15 од 21.12.2015 година, го одбил како неосновано тужбеното барање на тужителот да се задолжи тужениот да му плати вкупен износ од 4.980.513,00 денари на име штета од неплатен данок на додадена вредност заедно со пресметаната законска камата за доцнење при плаќањето на наведената даночна обврска која е пресметана за периодот од 30.12.2009 година заклучно со 03.11.2014 година, како и да плати на овој износ од 4.980.513,00 денари законска казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодие то што му претходело на тековното полугодие, зголемена за осум процентни поени

сметано од 04.11.2014 година до конечната исплата, како и да му ги надомести на тужителот трошоците во постапката. Судот го задолжил тужителот да му ги надомести парничните трошоци во постапката на тужениот во износ од 35.282,00 денари, во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Апелациониот суд Штип со пресуда ГЖ.бр.261/16 од 15.03.2016 година, ја одбил како неоснована жалбата на тужителот и ја потврдил пресудата на Основниот суд Кочани П4-65/15 од 21.12.2015 година и го задолжил тужителот да му плати на тужениот дополнителни трошоци за одговор на жалба во износ од 6.904,00 денари.

Против второстепената пресуда, ревизија изјави тужителот преку застапникот по закон, поради поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка и погрешна примена на материјалното право, со предлог ревизијата да се усвои, побиваната и првостепената пресуда да се укинат и предметот да се врати на повторно одлучување пред првостепениот суд или истите да се преиначат на начин што прецизираното тужбено барање на тужителот да се усвои во целост и да се задолжи тужениот со трошоци сторени во текот на постапката.

Тужениот во одговорот на ревизија, поднесен преку полномошник адвокатско друштво Наумов, Менкиноски и партнери од С., ги оспори наводите во ревизијата, со предлог ревизијата на тужителот да се одбие како неоснована, како и да се задолжи тужителот со трошоци за одговор на ревизија.

Врховниот суд на Република Македонија, по проучување на списите во предметот и наводите истакнати во ревизијата и одговорот на ревизија, испитувајќи ја побиваната пресуда во смисла на член 377 став 3 од Законот за парнична постапка, најде:

Ревизијата е неоснована.

Неоснован е наводот во ревизијата за сторена суштествена повреда на одредбите од член 343 став 2 точка 14 од Законот за парничната постапка, од причина што побиваната пресуда со која е потврдена првостепената пресуда, е јасна, разбирлива, со доволно образложени и аргументирани причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето, па истата како таква може во целост да се испита.

Неоснован е наводот во ревизијата за погрешна примена на материјалното право, ако притоа се има предвид утврдената фактичка состојба.

Имено, во текот на постапката било утврдено дека со пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.333/12 од 12.12.2013 година, правосилна на ден 24.09.2014 година, сега тужениот бил огласен за виновен за кривично дело „даночно затајување“ од член 279 став 1 од Кривичниот законик, а правното лице З.З. Р. М.К. било огласено за кривично одговорно за кривично дело „даночно затајување“ од член 279 став 3 во врска со член 1 од Кривичниот законик, истите биле казнети согласно законот, а оштетениот сега тужител бил упатен на спор за остварување на пријавеното оштетно побарување. Тужениот и правното лице З.З. Р. М.К. не ја исполниле обврската за плаќање на даночни обврски во вкупен износ од 6.302.676,00 денари, а по отварањето на стечајната постапка над правното лице, тужителот делумно бил намирен од стечајната маса на должникот, поради што тужителот го прецизирал тужбеното барање во овој спор за надомест на штета од неплатен данок на додадена вредност, на износ од 4.980.513,00 денари.

Врз основа на вака утврдената фактичка состојба, по наоѓањето на Врховниот суд на Република Македонија, правилно пониските судови со примена на материјалното право од член 141 став 1, член 158 од Законот за облигационите односи („Службен весник на РМ“ бр.18/2001...161/2009) и член 166 од Законот за трговските друштва („Службен весник на РМ“ бр.28/2004...138/2014), го одбиле како неосновано тужбеното барање на тужителот, за што дале доволно образложени причини за решителните факти, кои за овој суд се прифатливи и јасни.

Имено, по наоѓањето на Врховниот суд на Република Македонија, правилно е правното стојалиште на пониските судови за неоснованоста на тужбеното барање на тужителот кој бара исплата на штета од неплатен данок на додадена вредност од тужениот. Имено, при неспорно утврдените факти дека со правосилна кривична пресуда е утврдено дека тужениот е огласен за виновен за кривично дело „даночно затајување“ кое го сторил како управител на З.З. Р. М.К., а со намера правното лице како даночен обврзник да одбегне плаќање на данок на додадена вредност и дека правното лице се стекнало со имотната корист, правилен е заклучокот на пониските судови дека тужениот не е во обврска да ја исплати штетата. Ова од причина што тужениот го сторил кривичното дело како одговорно лице во правното лице, при што не ја стекнал имотната корист за себе, туку истата ја стекнала Земјоделската задруга со одбегнување на обврската за плаќање данок. При неспорно утврденото дека правното лице било даночен обврзник кој имал законска обврска да го плати данокот на додадена вредност, правилно заклучиле судовите дека тужениот како физичко лице не може да ја надомести штетата поради неплатен данок. Ваквиот заклучок своја основа наоѓа во законската одредба од член 158 став 1 од Законот за облигационите

односи, според која правното лице одговара за штетата што ќе му ја причини негов орган на трето лице во вршењето или во врска со вршењето на своите функции. Оттука, согласно посебните прописи според кои се основаат и работат правните лица и со кои се предвидува одговорноста и овластувањата на органите на правното лице, може да се бара надомест на штета која е причинета кон трети лица. Во оваа насока, овој суд го оцени како неоснован ревизискиот навод на тужителот за погрешна примена на материјалното право, односно дека во конкретниот случај тужениот има лична одговорност како управител на правното лице за надомест на причинетата штета согласно одредбите од член 241 од Законот за трговски друштва. Имено, во конкретниот случај правното лице З.З. Р. М.К. е формирано како земјоделска задруга од страна на триесет и три основачи, кои одговараат лично и солидарно со сиот свој имот за штетата што задругата му ја причинила на доверителот, поради што правилно пониските судови одлучиле кога го одбиле како неосновано тужбеното барање на тужителот.

Останатите наводи во ревизијата на тужителот биле истакнати во текот на постапката пред второстепениот суд, за чија неоснованост дал доволно образложени и аргументирани причини со кои во целост се согласува и овој суд.

Поради наведеното, следуваше Врховниот суд на Република Македонија ревизијата да ја одбие како неоснована, согласно член 384 став 1 од Законот за парничната постапка.

Согласно член 158 став 1 и 2 и член 160 став 1 од Законот за парничната постапка, Врховниот суд на Република Македонија го задолжи тужителот да му ги надомести на тужениот трошоците сторени по повод поднесениот одговор на ревизија во износ од 8.283,00 денари кои се однесуваат на награда за состав на одговор на ревизија во износ од 7.020,00 денари со зголемување од 18% на име ДДВ, притоа имајќи ја предвид Тарифата за награда и надоместок на трошоците за работата на адвокатите. Поголемото барање на тужениот за надомест на трошоците во постапката за разликата од побараниот износ до досудениот износ, овој суд го одби како неосновано, од причина што истото не е во согласност со Тарифата за награда и надоместок на трошоците за работата на адвокатите.

Пресудено во Врховниот суд на Република Македонија на ден 15.06.2017 година под Рев2.бр.359/2016.

Претседател на советот - судија

5

«Рев2».бр.«359»/«2016»

Зирап Лимани с.р.

За точноста на отправокот - т в р д и: секретар